

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

[Ἀπὸ τὸ σημειωματά-
ριον ἑνὸς ἐφεδρου...]

ΜΙΑ διαταγή ἦλθε τὸ μεσημέρι αἰφνιδίως στὴ Τσοπάνιστα, καθὼς ἐψήναμε καὶ βουλγαρικές « κοκόσκες » ἄνευ « σόλις » καὶ ἄνευ « λέπ » :

« ... Καὶ βουλγάρικες κοκόσκες ... »

ἐπρόφθασαν ἐτρύπωσαν σὲ σπίτια, ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν ἄρχισαν νὰ στήνουν τ' ἀντίσκηνά των, στρώνοντες ἄχυρα καὶ βάζοντες καλαμποκιές καὶ ξερόκλαδα ἐμπρὸς γιὰ τὸν ἀέρα, μὲ μιὰ ἀφέλεια κ' ἐγκαρτέρησι, ὁποῦ τοὺς ἔδωκεν ἡ πολὺμνος συνήθεια.

Ἐγώ, καὶ σὰς λέω τὴν ἁμαρτία μου, μόλις φθάναμε σὲ κᾶνα χωριό, τὸ ἔσκαζα ἀπὸ τὸν λόχο καὶ τρύπωνα κοντὰ σὲ δύο ἀνθυπιάτρους φίλους μου. Καὶ τοῦτο, γιατί δὲν εἶχα κουβέρτα καὶ ἀντίσκηνο. Ἡ μοναδική μου κουβέρτα, ἡ ὁποία ἐγνώρισε ὅλες τῆς λάσπες τῆς Μακεδονίας, ἐκάηκε, ὅταν μιὰ βραδεῖα, βρεγμένη καθὼς ἦτο ἀπὸ τὸ χιονόνερο, ἠθέλησα νὰ τὴν στεγνώσω.

Πῶς κάηκε, ἐνῶ ἦτο μούσκειμα ! Αὐτὸ εἶναι ἐπιστημονικὸν

πρόβλημα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν πόλεμον ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἐξετάσω!

Οἱ γιατροὶ εἶχαν βρῆ ἓνα σπιτάκι τούρκικο, εἰς τὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, καὶ ἐχτυποῦσαν τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀνοίξῃ.

Οὔτε φωνὴ οὔτε ἄχνα στὴν ἀρχή. Κατόπιν ὅμως ἀκούσαμε θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς καὶ ρεκάσματα μεγάλων ἀπὸ μέσα καὶ μικρῶν.

Ἐπειτα εἶδαμε ν' ἀνοίγῃ ἓνα παράθυρο καὶ ὠχρὲς καὶ τρομαγμένες μορφὲς γυναικῶν καὶ παιδιὰ κίτρινα σὰν τὸ θειάφι, νὰ μᾶς λένε τούρκικα, νὰ παρακαλοῦν, νὰ ὑψώνουν τὰ χέρια τους, νὰ μαδοῦνε τὰ μαλλιά τους καὶ νὰ φωνάζουνε:

«Μᾶς ἦρθε μιὰ διαταγὴ νὰ φύγουμε...»

— Ἀμάν! Ἀμάν!

Καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν ἐννοοῦσαμε κι' ἐπιμέναμε ν' ἀνοίξουν, ἔξαφνα τὰ συνεσπασμένα ἀπὸ τρόμο χέρια ἐπρόβαλαν ἀπ' τὰ παράθυρα κρατοῦντα κόττες, μισὸ ψωμί, πετσέτες τραχανᾶ.

— Ἀμάν ἐφέντημ! Ἀμὰ ἄ ἄ ἄ ν! Ἀμάν! ἀμάν!

Ἐνας στρατιώτης πήδησε, ἄνοιξε τὴν μεγάλην πόρταν ἀπὸ μέσα καὶ ἐμπήκαμε. Ἀμα εἶδαν ὅτι δὲν τοὺς φερθήκαμε κακὰ, ἀρχίσανε νὰ ἡμερεύουν. Ὁ καλὸς τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον τοὺς μιλούσαμε, τοὺς ἐξέπληξε καὶ ὅλος ὁ φόβος καὶ ἡ τρομάρα των μετεβλήθη εἰς προθυμίαν νὰ μᾶς περιποιηθοῦν. Τὰ παιδιά ποῦ κρυβόντουσαν πίσω ἀπὸ τῆς μαννάδες των, ἐθάρρεψαν, καὶ ἦρθαν κοντὰ μας. Τοὺς μοιράσαμε ἓνα κομμάτι ζάχαρι ποῦ βρέθηκε μέσ' στὰ σακκιδιά μας.

Στὴ κώχη, κοντὰ εἰς τὴν φωτιά ποῦ ἔκαιε ὁλόχαρη μὲ γλῶσσες χρυσοκόκκινες, ἓνας ἄρρωστος ἐκεῖτετο. Τὸν ἐκύτταξαν οἱ γιατροί, τοῦ δῶσανε ὅτι συμβουλὰς ἔπρεπε στὴν ἀρρώστεια του, καὶ τὸν παρηγόρησαν. Ἦξερε καὶ λίγα ἑλληνικὰ καὶ ἔβαζε τὰ κίτρινά του χέρια εἰς τὸ στήθος:

— Τεσεκιούρ ἰντέραμ!

Στὸ τέλος γενήκαμε καὶ φίλοι. Ἡ γυναῖκες «Τὰ τουρκάκια χωρίς καλύπτρες πηγαινοήρχοντο 'κεῖ μέσα. Μιὰ μέρεψαν» κόρη μάλιστα 16-17 ἐτῶν, ξανθὴ, μὲ μαλλιά σὰν τὸ λινάρι, ἓνα ψυχρὸ ἀχρωμάτιστο κορίτσι, ἀνέλαβε νὰ μᾶς μαγειρεύσῃ ἓναν γηραλέον κόκκορα, ποῦ ἐκουβαλήσαμε ἀπὸ τὴν Τσομπάνιστα τυλιγμένον μέσα σὲ μιὰ σημαία τούρκικη.

Ἐγὼ ἔπιασα φιλίες μ' ἓνα μικρὸ παιδάκι, ποῦ τὸ ἔλεγαν Ἀλῆ. Τόσο μάλιστα εἶχε πάρει θάρος μαζί μου, ποῦ μοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶμε νὰ . . . κλέψουμε τὰ μελίσσια τοῦ γείτονά του Χουσεῖν. Τοὺς χώριζε ἓνας τοῖχος.

Ὁ Χουσεῖν τόσο εἶχε τρομάξει ἅμα εἶδεν ἑλληνικὸ στρατό, ποῦ ἐκουβάλησε τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του — ἓνα σωρὸ κουτσούβελα — στὸ σπίτι ὁποῦ μέναμε καὶ ἄνοιξε μιὰ τρύπα εἰς τὸν τοῖχο γιὰ νὰ βλέπη τί γίνεται καὶ στὸ δικό του σπιτικό.

Ἀμα μᾶς εἶδε νὰ μπαίνουμε, ἐτρύπωσε οἰκογενειακῶς εἰς τὸ ταβάνι, καὶ μόλις ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν εἴμεθα κακοί, κατέβαινε ἀπὸ πάνω ἓνας-ἓνας σὰν ἀράχνες! . . .

* *

«Ὁ Χουσεῖν
ξεθάρρεψε.»

Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι πῶς θάῃουμε μάχη τὴν ἐπομένη καὶ ὅμως κανεὶς στρατιώτης δὲν κοιμήθηκε. Τὴ νύχτα γύριζαν σὲ μερικά σπίτια τούρκικα, ποῦ οἱ κάτοικοί τους τ' ἀφήκαν ἔρημα καὶ φύγανε, ψαχουλεύοντας γι' ἀλεύρι καὶ γιὰ τραχανᾶ. Ἐζύμωναν καὶ ἔψηναν ψωμί ὅλη τὴ νύχτα. Χωρὶς ἄλατι ἦταν τὸ ψωμί, μὰ ἦταν τόσο νόστιμο, γιὰτὶ εἴχαμε δυὸ ἡμέρες νὰ τὸ δοῦμε! . . . Ὅσοι εὐρήκανε σκαφίδια, ἐζύμωναν ἐκεῖ καὶ ὅσοι δὲν εὐρήκαν ἀπλώσανε τ' ἀντίσκηνα καὶ ἐζυμώνανε ἐπάνω· ἄλλοι ποῦ βρῆκαν πρόβατα, πειὸ τυχεροί, τὰ ψήνανε, τρώγανε τὰ μεζέδια καὶ τραγουδοῦσαν ὥς τὸ πρωῒ.

— Βρέ, δὲν κοιμάστε νὰ ἀναπαυθῆτε, τοὺς φώναζαν οἱ ἀξιωματικοί, ἔχουμε μάχη αὔριο!

— Πολεμάμε αὐπνοί, μὰ νηστικοὶ δὲν πολεμάμε!

* *

Ἦταν μιὰ καθαρὴ καὶ ἡσυχὴ βραδεῖά μ' ἓνα ἀσημένιο φεγγάρι π' ἀρμένιζε στὸν οὐρανό. Ἔκανε λίγη ψυχρότητα κι' ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ χωριοῦ ἄρχισαν νὰ αἰωροῦνται πέπλοι ὁμίχλης. Τρεῖς Κεφαλλῆνες θελήσαντες νὰ σφάξουν ἓνα ἀρνὶ καὶ μὴ γνωρίζοντες πῶς νὰ τὸ γδάρουν, ἐκάλεσαν τὸν εὖζωνα Χουχτουλᾶν.

— Θὰ μ' δώστε τὴ πατσιά, τὸ κεφαλάκι, τὰ μέσα καὶ τῆς πλαταριές, νὰ σᾶς τὸ γδάρω, τοὺς εἶπε.

— Καὶ σ' ἐμᾶς τί θὰ μείνῃ; ἐρώτησαν οἱ Κεφαλλῆνες ἐκπληκτοί;

— Σὲ σᾶς θὰ μείνῃ ἡ τέχνη, τοὺς ἀπήντησε, ποῦ θὰ σᾶς μάθω γιὰ νὰ γδέρνετε!

* *

Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς οἰκίας τοῦ Χουσεῖν ἔκαμε τοὺς στρατιῶτες νὰ νομίσουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπιτιοῦ τούρκου ἀντάρτου

πούφυγε καὶ εἰσέβαλον τὴ νύχτα. Ὁ Χουσεῖν τοὺς εἶδε ἀπὸ τὴν τρύπα κι' ἔστειλε τὸν Ἀλῆ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τοὺς διώξω.

Τοὺς εὗρῃκα καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιτυχόντες μιὰ στάμνα κλω-τσούρι, βουτούσανε τὰ χέρια τους μὲ μιὰ ἀντάρα μέσα. Τοὺς ἀποπῆρα μὲ φωνὲς κι' ἐφύγανε γλύφοντας τὰ δάχτυλά τους.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα πάλι μ' ἐξυπνάει ὁ Ἀλῆς :

— Ἐφέντημ... Ἀσκέρ... Τσόκ ἀσκέρ μπουρντὰ !

Σηκώθηκα καὶ πάλι θυμωμένος. Τυλίχτηκα εἰς τὸν μαντύα μου, ἐπέρασα ἀπὸ τὴ τρύπα καὶ βρέθηκα σάν φάντασμα μπροστά τους :

— Βρέ, τί κάνετε ἐδῶ ;

Ἦταν ἓνας δεκανέας καὶ δύο -τρεῖς στρατιῶτες ποῦ ἔπαιρναν ἀλεῦρι. Εἶχαν γεμίσει τὰ μαντήλια, τὰ καπέλλα τους, πασπαλισμένοι σάν μυλωνάδες.

— Δὲν ντρέπεστε, μωρὲ σεῖς, νὰ κλέβετε τὸ ξένο ἀλεῦρι !

— Ἐρημο εἶναι.

Ἐθεώρησα πρέπον νὰ λάβω ὅλον τὸ αὐστηρό μου ὕφος ποῦ ἡ περίστασις καὶ ἡ ἀποστολὴ μου ἐπέβαλλε :

— Σκασμός... Κτῆνος !

Αὐτοὶ ἐνόμισαν πῶς κάποιος ἀνώτερος θὰ εἶμαι καὶ ἄρχισαν νὰ μὲ παρακαλοῦν.

— Κύρ **λοχία**, λίγο ἀλεῦρι πήραμε. Ἔχουμε ἔμερες νὰ ἰδοῦμε λίγο ψωμί οἱ μαῦροι !

Ὁ προβιθασμός μου εἰς λοχίαν μ' ἐκολάκευσε. Ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναλάβω ἀμέσως τὰ λοχιακά μου καθήκοντα καί, ὡς λοχίας, νὰ... τοὺς ἔβρισω περισσότερο :

— Περίδρομος νὰ σᾶς κόψη, κτήνη, μασκαράδες !...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μέσα μου ὄχι μόνον τοὺς συγχωροῦσα, ὄχι μόνον ἐννοοῦσα τὸ μεγάλο δίκηνο τους, γιὰ τὴν ψωμὶ καιρὸ εἶχαμε νὰ δοῦμε, μὰ καὶ μοῦ ἤρχετο νὰ τοὺς εἰπῶ :

— Βρέ παιδιά, πηγαίνετε ψήστε το καὶ... φέρτε μου καὶ μένα κάνα κομμάτι μεζέ !

Μὰ ἔλα πάλι ποῦ μὲ κάνανε λοχία καὶ ὡς λοχίας ἔπρεπε νὰ θυμώσω καὶ νὰ φωνάξω δυνατὰ ;

« Μὰς μάδησε ἓνα γηραλέον κόκορα... »

« Ὅλη τὴ νύχτα γύριζαν τὰ σπῆ-τία ψάχνοντας γι' ἀλεῦρι... »

— “Όπως θέλετε, κύρ **ἐπιλοχία**, μοῦ εἶπε καὶ ὁ δεκανεὺς.
 “Ὁ ραγδαῖος αὐτὸς προδιβασμός μου μὲ κολάκεψε καὶ ἐμα-
 λάκωσα λιγάκι.

— Πάρτε το καὶ τσακισθῆτε ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σᾶς βλέπω, εἶπα.
 Καὶ μόλις ἐκεῖνοι κινήθηκαν γιὰ νὰ φύγουνε, νά! τοὺς ξα-
 ναεῖπα, ἐκεῖ σὲ ’κείνη τῇ γωνιά ἔχει καὶ μιὰ λαίνα μ’ ἀλάτι.

Τοῦτο ὅμως ἦτανε καὶ ἡ ἀρχὴ νέου γιὰ μένα μαρτυρίου.
 Αὐτοὶ διέδωσαν ἔξω, ὅτι «τὸ ἔρημο σπίτι εἶναι γεμάτο ἀλεῦρι
 καὶ ὅτι ἓνας «ἐπιλοχίας» ἐκεῖ φωνάζει λίγο, ἀλλὰ ἀφήνει καὶ
 τὸ παίρνουν».

“Ετρεξαν λοιπὸν ὁμάδες στρατιωτῶν καὶ ὁ ’Αλῆς δὲν πρό-
 φθαινε νὰ ἔρχεται νὰ μὲ ξυπνή.

— Κύρ ἐπιλοχία, λίγο! Μιὰ χουφτούλα.

— “Οἶω γρήγορα!

“Αρχισα πειὰ νὰ βλασφημῶ τὴν καλω-
 σὴν μου, γιατί δὲν θὰ κοιμώμουνα ὅλη
 τὴν νύχτα. Κατὰ τὴν δευτέραν προωῖνῃν
 ἦλθε καὶ πάλιν ὁ ’Αλῆς νὰ μὲ ξυπνήση.

— “Εφέντημ! “Εφέντημ! Γκέλ! Γκέλ!

Κυττάζω ἀπὸ τὴ τρύπα ἓνας... ἐπιλο-
 χίας τώρα ὁλόκληρος καὶ μουστακαλῆς,
 ἓνας λοχίας καὶ δύο-τρεῖς στρατιῶτες ἔφα-
 χναν γιὰ ἀλεῦρι σὰν τοὺς ποντικούς.

Τί νὰ κάμω!

Νὰ φωνάξω σὲ ἀνώτερο; Θὰ τιμωροῦ-
 μην! Νὰ κάνω τὸν ἐπιλοχία καὶ ἐγώ; Καὶ
 ἂν μὲ πιάναν!.. Κατεβαίνω κάτω ποῦ

ροχάλιζαν οἱ γιατροί, φορῶ τὸ πληήκιο τοῦ ἐνός, τυλίγομαι μὲ
 τὸν μανδύα καὶ ἀνεβαίνω ἐπάνω.

— Δὲν ντρέπεσαι, ἐπιλοχία!..

“Ὁ ἐπιλοχίας τᾶχασε.

— Κύριε ἀνθυπολοχαγέ, μοῦ λέει τρομαγμένος!

— Ντροπὴ, ἐπιλοχία. Τὸ ὄνομά σου γρήγορα... “Ορρρρίστε!
 “Ορρρρρίστε βαθμοφόρος... “Ορρρρρίστε ὑπαξιωματικόόόός!
 Τότε τί θὰ εἰποῦν καὶ οἱ ἄπλοῖ στρατιῶτες!

“Ὁ ἐπιλοχίας δὲν εἶδε τὴ σκάλα γιὰ νὰ κατεβῇ.

Τὸ παιχνίδι μοῦ ἄρесе καὶ μὲ τὸ πληήκιο τοῦ ἀξιωματικοῦ
 ὡς ἀνθυπολοχαγός, ὅχι μόνον ἔκανα τοὺς στρατιώτας νὰ τσακί-
 ζωνται, ἀλλὰ καὶ... τοὺς ἔφαχνα τῆς τσέπης.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅταν εἰς τὰς τρισήμισυ ξανάρχεται
 ὁ ’Αλῆς νὰ μὲ ξυπνήσῃ. Τρέχω καὶ βλέπω ἓνα ἡλικιωμένον,
 μισοντυμένον σὰν κι’ ἐμένα, χωρὶς πληήκιο, μὲ ἓνα φαντάρον
 δίπλα του, νὰ ψάχνουν μέσα στῆς κάμαρες τῆς ἔρημης οἰκίας.

— Στρατιώτη, τοῦ λέγω, δὲν ντρέπεσαι σὺ, γέρος ἄνθρωπος,
 νὰ τρέχῃς ὅλη νύχτα γιὰ ἀλεῦρι;

“Εγύρισε καὶ μ’ ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξι:

“... “Ὁ ’Αλῆς ἦρθε
 τρεχάτος...”

— Τί θέλεις, άνθυπολοχαγέ;

Τὸ ἱταμόν του ὕφος με ἐθύμωσε.

— Εἶμαι **κύριος** άνθυπολοχαγός, τοῦ εἶπα.

— Τί θέλεις;

— Τί θέλω, κτῆννννος! τοῦ ἐφώναξα. Τώρα θὰ ἰδῆς ζωντό-βολο, τί θέλω! Δέν ντρέπεσαι μωρέ, γέρος άνθρωπος, νὰ κλέβης ἀλεῦρι ὅλη νύχτα;

— Πρόσεξε, άνθυπολοχαγέ, μοῦ λέγει θυμωμένος, εἶμαι ἀνώ-τερός σου!

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ μ' ἐκρύωσε. Πῶς θὰ τὸν διέκρινα πῶς ἦτανε ἀνώτερός μου! Στολὴ δέν φοροῦσε, πηλήκιον δέν εἶχε. Κυττάζω καὶ τῆς μπότες του, εἶχαν σπιρούνια. Χωρὶς ἄλλο ἦταν ἀξιωματικός! Καὶ τώρα τί νὰ κάμω; Νὰ ὑποχωρήσω, θὰ με ἐπιανε!... Ἄλλος δρόμος δέν ὑπῆρχε, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν τακτικὴν ποῦ ἄρχισα.

Ἀγριεύω, τρίζω τὰ δόντια μου, τὰ χάνει ὁ στρατιώτης.

— Βρέ τέρας, ἀντιποιεῖσαι καὶ τὸν ἰερρορρόν βαθμόν τοῦ ἀξιωματικοῦ! Τώρα νὰ σοῦ δείξω ἐγώ, αὐθάδη!

— Πρόσεξε, άνθυπολοχαγέ, εἶμαι **λοχαγός**!

— Σιωπή, εἶπα! μὴ διατάξω καὶ σὲ δέσουν. Ὁ λοχαγός τὰ ἐχρειάστηκε. Τότε ἐσκέφθηκα ὅτι ἦταν καιρὸς κατάλληλος νὰ πλέξω ἓνα ἐγκώμιον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τῶν... λοχαγῶν.

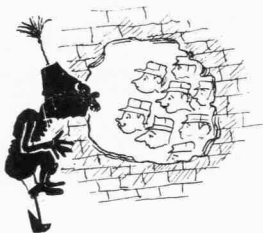
— Νὰ κάθωμαι ὅλη νύχτα νὰ σᾶς φυλάω, ποῦ τρέχετε νὰ κλέψετε ἀλεῦρι, γιὰ νὰ σώσω τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ... Δέν λυπᾶσθε τοὺς ἀξιωματικούς σας, ποῦ τόσο ὑπέφεραν καὶ τόσην ἀνδρορρορεῖαν ἔδειξαν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν; Δέν λυπᾶσθε τοὺς άνθυπολοχαγούς, τοὺς άνθυπασπιστάς, τοὺς λοχαγούς σας, ποῦ κοντεύουν νὰ χτικιάσουν οἱ ἄνθρωποι με σᾶς; Βρέ, ἄθλιοι!

Βρέ, οὔτε ντροπὴ, οὔτε συνειδήσις, βρέ; Βρέ, εἶμαι νησι-κὸς δυὸ ἡμέρες, δέν κοιμήθηκα ὅλη νύχτα, χάριν τοῦ γενναίου ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Γιατί, βρέ, πικραίνετε τοὺς λοχαγούς σας, ποῦ εἶναι ἓνα κομμάτι μάλαμα! τώρα νὰ σὲ δέσω, γιὰ νὰ βάλω γινῶσι ἄλλη φορὰ!...

Ὁ λοχαγός μαλάκωσε λίγο, μὰ τὸ φυσοῦσε καὶ δέν κρῶνε ἀπὸ τὴ προσβολὴ του. Ἐπρεπε νὰ λάβουμε μέτρα δυνατά.

— Γιὰ κύτταξε τὸν πλιατσικατζῆ, ἀκόμα με κυττάει. Βρέ, φεῦγα, γιὰ νὰ μὴ σὲ πάω δεμένο στὸ συνταγματάρχη!

Εἶδε πῶς ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ, γιατί οὔτε στολὴ εἶχε, οὔτε πηλήκιο. Ἐτσι μποροῦσε νὰ παρεξηγηθῇ 'κεῖ μέσα...

«Τοὺς εἶδε τρέμοντας ἀπὸ τὴν τρύπα...»

Ἐφυγε...

Ἀπὸ τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ὄχι πειὰ ὡς δεκαεὺς ποῦ εἶμαι, μὰ οὔτε ὡς στρατιώτῃς δὲν σηκώθηκα νὰ διώξω τοὺς ἀλευροφάγους.

Ὁ Ἀλῆς μὲ κουνούσε, μοῦ ἐφώναζε. Μὰ ἐγὼ δὲν ἀνοίγα τὰ μάτια.

Τὴν ἐπομένῃν ἔμαθα πῶς ὁ λοχαγὸς εἶχε ἔλθει στὸ σπίτι γιὰ νὰ συλλάβῃ μερικοὺς στρατιῶτες ἀπ' τὸν λόχο του, ποῦ τό'σκαν ἀπ' τὸ κατάλυμα καὶ γύριζαν γι' ἀλεῦρι.

Εἶχε φρυάξει γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ ζητοῦσε ταχίστην τιμωρίαν καὶ αὐστηροτάτην.

— Αἱματηράν, ἐφώναζε, αἱματηράν!

— Ἐμάθατε τὸ ὄνομά του; ἐρώτησε ὁ Διοικητής.

— Καὶ μήπως μοῦ τὸ εἶπε;

— Τότε δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ κυττάξετε ὅλους τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς τοῦ συντάγματός μας.

Τοὺς κύτταξε, μὰ πουθενὰ δὲν βρῆκε τὸν θρασὺ ἥρωα τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς. Ὅλιγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ. Καὶ τώρα ἀκόμῃ ἅμα

βλέπῃ ἀνθυπολοχαγὸν, τὸν πλησιάζει καὶ τὸν κυττάζει μήπως κι' εὖρη τὸν ἀσεβῇ...

Μ' ἀκόμα δὲν τὸν βρῆκε.

Τὸ λάθος του εἶναι, ὅτι περιορίσθη νὰ κυττάξῃ μόνο τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς καὶ δὲν κύτταξε καὶ τοὺς... δεκαεῖς!

(Ἰούνιος, 1913)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ενδιαφέρουσα συνεδρίασις
τοῦ «Συλλόγου τῶν Εἰρηνοφίλων»